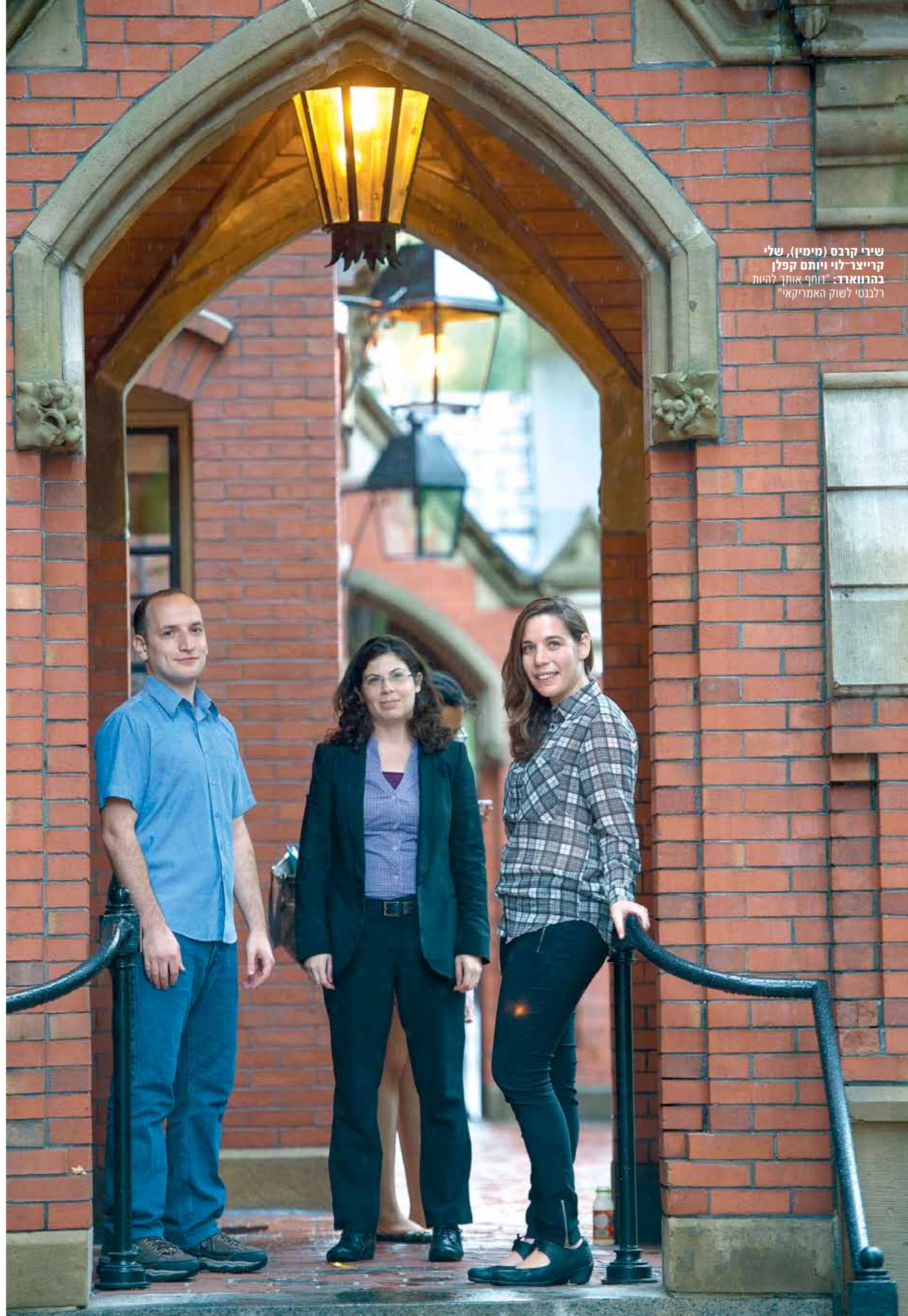

בריחת מוחות, הגרסה המשפטית

המדע והטכנולוגיה לא לבד. המסלול אל הצמרת המשפטית של ישראל עובר באוניברסיטאות המובחרות של ארצות הברית, ולא כולם חוזרים ארצה. "תודה לך, ישראל, שאת מסייעת לנו לשפר את החינוך המשפטי שלנו", אומר פרופ' אלן דרשוביץ, "אבל זה לא כליכך טוב עבור ישראל" ← יובל יועז ביקר בהרווארד

שירי קובס (מימין), שלי קרייצר-לוי ויותם קפלן בהרווארד: "זוהי אותך להיות רלבנטי לשוק האמריקאי"

הזמן: יום שני בשבוע שעבר, שעת צהריים.

המקום: אולם הכנסים בבניין אוסטין, הפקולטה למשפטים של אוניברסיטת הרווארד, קיימברידג' USA. לא פחות מארבעה פאנלים זומנו להשתתף בכנס התגיגי שארגנה הפקולטה למשפטים היוקרתית מכולן לפרופסור הכוכב שלה, שפרש השנה מהוראה אחרי 50 שנה שבהן לימד בפקולטה, פרופ' אלן דרשוביץ. ואולם מנחה הפאנל הראשון, פרופ' נואה פלרמן, נראה נרגש דווקא נוכח הרוברים שישבו משני צדדיו, ושפתחו את האירוע התגיגי. שניים מתוך חמשת הפאנליסטים, ראוי להזכיר, היו נשיאים בדימוס של ה"יוראלי סופרים קורט", פרופ' אהרן ברק והשופטת בדימוס דורית ביניש.

"יש לנו את נבחרת החלומות של הפאנלים", פתח פלרמן. "אם יש לך בפאנל נשיא אחד בדימוס של בית המשפט העליון הישראלי, זה כבוד עצום. אבל כשיש לך שני נשיאים, זה פשוט מדהים".

ברק שיתף את הנוכחים בזיכרונותיו ופרגן לחברו משכבר הימים, דרשוביץ. "כשהגעתי בפעם הראשונה להרווארד זה היה ב-1966", הוא נזכר. "בריוק גמרתי את הדוקטורט ובאתי לתוכנית של פוסט דוקטורט. זה היה מקום קר. היה כאן דור אחר. אבל היה בחור אחד שהיה כה חשוב. וזה אלן. ואת אלן אני לעולם לא אשכח. לקחנו שיעורים יחד אצל פרופ' הנרי הארט, ונפגשנו פעמים רבות. מאז אלן הוא חברי הטוב ביותר עלי אדמות. יש לי ערימה גדולה של פסקי דין שבהם ציטטנו את הספרים והמאמרים של אלן".

אחרי הכנס כולם התחבקו, לחצו ידיים והמשיכו לדרכם. ברק, שבדיוק הגיע להרווארד מהביקור השנתי שלו באוניברסיטת ייל שבניו הייבן, קונטיקט, המשיך הלאה, לשבוע הוראה באוניברסיטת קולומביה בניו יורק, ומשם לסמינר מרוכז באוניברסיטת טורונטו. ביניש חזרה גם היא לניו יורק, שם היא משמשת מרצה אורחת קבועה באוניברסיטת NYU. אפשר שבדרכה לדאון טאון חלפה על פני עמיתה משכבר הימים, אליעזר ריבלין, המלמד כעת בקרדווד, בית הספר למשפטים של "שיבה יוניברסיטי".

המשלט הישראלי בפקולטות למשפטים באוניברסיטאות האיוויליג לא מתמצה בשופטי העליון לדורותיהם. כשעה לפני שהחל הכנס לכבוד דרשוביץ, התייצב פרופ' אלון טל, מומחה למשפט סביבתי ומדיניות סביבתית מאוניברסיטת בן גוריון, כדי להרצות בפני חברי הסגל של הרווארד על "בניית שלום באמצעות אקטיביזם סביבתי". בסיום הרצאתו שב טל לחוף המערבי, לאוניברסיטת סטנפורד, שם הוא משמש כעת כחוקר אורח.

הכי דומים לאמריקאים

דומה שאין זירה שבה הקשרים בין ישראל לארצות הברית מבלבלים ופורחים, כמו האקדמיה המשפטית. ימים אחרים לפני הכנס לכבודו של דרשוביץ, התקיימה בבניין אחר בפקולטה סדנה בת יומיים, במסגרת פרויקט רבי-שנתי משותף לאוניברסיטאות הרווארד וסטנפורד. בכל שנה מוזמנים חוקרים משפטיים צעירים מכל העולם - שטרם הלפו 7 שנים מיום שסיימו את הדוקטורט שלהם - להגיש טיוטות של מאמרים אקדמיים שכתבו. מבין כל הפונים נבחרים עשרה מאמרים בולטים, וכותביהם מוטסים לסדנה היוקרתית, שם מקדישים להם בכירי המרצים שעה לכל מאמר, שבמסגרתה הם מקבלים הערות, ביקורת והכוונה. מבין העשרה לא מוכרו זוכה אחד, ←

פרופ' גבריאלה בלום, הרווארד: "כשטודנט ישראל מגיע לבכור היום, אין לו את אותו הلم תרבות שפוגש תלמיד ממקום אחר. הישראלים שמגיעים הנה צריכים פחות הכשרה של השפה, אני לא מתכוונת לעברית ולאנגלית, אלא לשפת המשפטים שמדברים כאן"

פרופ' אלן דרשוביץ: "יש כנראה קצת אפליה לרעה של סטודנטים וחברי סגל ישראלים בהרווארד. דיקאן אחד אמר לי בעבר שאם הם היו מקבלים לכאן סטודנטים רק על בסיס הקורסיון של המוכשרים ביותר, היו מגיעים לכאן יותר מדי ישראלים"

בכיתות. מרצים תמיד משווים בין הישראלים לבין הסטודנטים הוריים הסינים, או היפנים, שלא מרבים, כי הם רוחשים כבוד למרצה שמדבר. אצל הישראלים מה שהמרצה אומר זה רק הזמנה להתווכח איתו. אז יש הרבה קווים מקבילים בין שיטת החשיבה האמריקאית לזו הישראלית. וגם, הרמה של המחקר ושל הדייונים בפקולטות למשפטים בישראל, גם האוניברסיטאות וגם במסורות הפרטיים, היא מאוד גבוהה כי הסגל ברמה גבוהה. הגישה הביקורתית – לדעת לשאול את השאלות הנכונות. הסטארט-אפניישן לא נגמר רק בהייטק, הוא בא לידי ביטוי גם בחשיבה המשפטית."

"ישראל מקום קטן"

בין עשרת החוקרים הצעירים שהוטסו להרווארד כדי להשתתף בסדנה היוקרתית, הייתה גם שירי קרבס, ששימשה בעבר מתמחה ועוררת משפטית לנשיאה ביניש, וכעת מתחילה את שנתה הרביעית בדוקטורנטית למשפטים בסטנפורד. קרבס, למורת פרוצטציות והיכריות עם האליטה האקדמית המשפטית, מסרבת להתרגש. "זו לא באמת הכרה או הערכה, כמו שזו פשוט סדנה שבה נותנים חוות דעת על טיוטות המאמרים שלנו, במטרה לשפר אותם. זו אולי הכרה שיש במאמרים האלה פוטנציאל. זה מעמד מרגש, אבל אני כבר שלוש שנים בסטנפורד, זו לא פעם ראשונה בשבילי, ואני גם מכירה חלק גדול מהפרופסורים."

למה את עושה דוקטורט בארצות הברית ולא בישראל?

"יש באוניברסיטאות פה משהו מאוד מושך, מבחינת מתודולוגיה, מבחינת מנחים אפשריים. אני הגעתי לדוקטורט כשכבר הייתי בשלה – הייתי סטודנטית עשר שנים, היה לי ניסיון וידעתי מה אני רוצה לעשות, ובסטנפורד אפשרו לי לעשות מה שאני

אבל עצם ההשתתפות נחשבת כבוד עצום, שורה מפוארת ברומה ובסיס לנטוורקינג בקרב האנשים שהכי כראי ללחוץ את ידם. בשש השנים שבהן מתקיימת התחרות, אנב, אין כמעט שנה שבה ישראלי איננו נכלל בין עשרת הווכים. השנה, כמו כזו שעברה, היו שניים מתוך העשרה ישראלים, וכך גם בשנה הראשונה שבה התקיימה התחרות. אין עוד מדינה שזוכה לייצוג כליכך מכובד בפורום המשפטי הבכיר הזה.

אחד הווכים בשנה הראשונה שבה התקיימה התחרות הוא פרופ' משה כהן-אליה, כיום דיקאן בית הספר למשפטים של המרכז האקדמי למשפט ועסקים ברמת גן. השנה הוא היה שם פעם נוספת, הפעם כמשפטן בכיר שהוזמן לשמש "ספונסר" של אחד החוקרים הצעירים, ולהשמיע את תובנותיו ואת הערותיו על טיוטת המחקר.

"הם פנו אליי כי אני הייתי הווכה בתחרות הראשונה", מספר כהן-אליה. "בשנת 2008 זכיתי ביחד עם עידו פורת. עכשיו אני כבר שנתיים ברציפות קורא ושופט מאמרים. אנב, אנתנו הראשונים שלקחנו את המודל הזה ויישמונו אותו בישראל. בשנה שעברה הקמנו סדנת חוקרים צעירים על המודל הזה, ונבחרו ארבעה מאמרים. לקחנו מרצים בכירים כמו איל בנבנישתי, חנוך דגן ואלון האל כוועדת בחירה, ופנינו לסגל הוותר בישראל בהצעה להגיש מאמרים. קיבלנו 21 מאמרים של החוקרים הצעירים בישראל, ובחרנו ארבעה מהם. אנב, ארבעת הווכים אינם פחות טובים וחלקם אף יותר, מהעשרה שוכו בתחרות של הרווארד-סטנפורד, חד משמעית. זה באמת נורא בולט, אנחנו ממש טובים."

נסח לפענח לי את התעלומה, למה המשפטנים הישראלים בה מתבלטים באקדמיה האמריקאית? "סיבה אחת מרכזית היא הרמה של בתי הספר למשפטים אצלנו. אם אתה מסתכל על העולם, בתי הספר הישראלים הכי דומים לאמריקאים. מאז שאהרן ברק היה בהרווארד והביא לישראל את כתב העת המשפטי שמנוהל על-ידי סטודנטים, ואת השיטה הוקרטית של הצגת שאלות לסטודנטים, הוא ממש ניתק אותנו מהחינוך האקדמי האירופי של מרצים המקראיים מהקתדרה, והביא אותנו לדגם האמריקאי שהוא דגם של דמוקרטיזציה, שיתוף של תלמידים, של סדנאות ומרצים שיושבים בתוך סדנה ומדברים עם הסטודנטים בדגם לא היררכי, והישראלים מאוד מתכוונים לזה."

אז זה האופי הישראלי, חוסר העכבות. "גם העובדה שהישראלים הם אנטי אוטוריטריים ומאוד דעתנים, גורמת להם להיות מאוד בולטים

רוצה. ישראל מקום קטן. אני עושה סקרים באמצעות הרשת. משהו שלא חושבת שהייתי מגיעה אליו אם הייתי נשארת בארץ, כי נחשפתי כאן להרבה אנשים שעושים מחקרים בהרבה תחומים. המחקר שלי הוא בינ-תחומי, ויש לי מרצים גם מפסיכולוגיה, גם ממשפטים וגם ממדע המדינה. זה משהו שסטנפורד מאוד מקדמת. זה מאפשר לצאת מהמסגרת ולשבור את ההרגלים שלך של איך לעבוד ואיך לכתוב. יש לך פה הורמוניות שהן פוקחות עיניים, מרחיבות אופקים. זה חשוב להתנסות בזה."

גם קרבס, כמו סטודנטים וחוקרים צעירים אחרים, קיבלו מהמנחים שלהם בישראל דחיפה לצאת החוצה לעולם. "כשסיימתי את התואר במשפטים, העצה שקיבלתי מהמנחים שלי – אם את רוצה להשתלב באקדמיה בארץ, לכו לעשות דוקטורט בארץ, התחושה היא שכלי דוקטורט מהרווארד או סטנפורד ככל הנראה לא תוכל למצוא מקום באקדמיה הישראלית. זה בהחלט אלמנט שרוחף ישראלים לצאת החוצה. קריירה אקדמית זה דבר שאני אהיה מעוניינת בו, ואם את יודעת שהדרך היחידה שלך להתקבל כחברת סגל באוניברסיטה העברית היא להביא תואר מאוניברסיטת אייוויליג בארצות הברית, זה משפיע. די ברור שאם את רוצה להתברג לתוך שיח מסוים בעולם המקצועי שלך, את צריכה ללמוד בארצות הברית."

בהרווארד פגשה קרבס מכר משכבר הימים, יותם קפלן, העושה את שנתו השלישית בלימודי הדוקטורט שלו בהרווארד. לקפלן יש הסבר משלו לנוכחות הישראלית המוגברת בשורות האקדמיה המשפטית. "אני חושב שהרבה אנשים מגיעים לפה על טיקט חוקתי-ביטחוני שאנחנו יכולים לעניין את האמריקאים, כי אנחנו מבינים מה זה אסלאם, או מלחמה בטרור, או משפט חוקתי בדמוקרטיה מתגוננת", הוא אומר. "אלה דברים שבהם יש לישראל יתרון יחסי מעצם קיומנו. באקדמיה המשפטית הישראלית יש הרבה מאוד עיסוק בזה, וזה מעניין את האמריקאים, בעיקר אחרי 11 בספטמבר, ולכן הישראלים יכולים להביא דלבנטיות."

"זה מעשיר אותך"

אורחת ישראלית נוספת בסדנת הרווארד-סטנפורד היא ד"ר שלי קרייצר-לוי, המלמדת דיני קניין במרכז האקדמי למשפט ועסקים – מכללה המתגאה בשיתופי פעולה ענפים עם האחות הגדולה מקיימברידג'. קרייצר-לוי היא אחת מארבעת הווכים לשנת 2013 בגרסה הישראלית של סדנת

שם בינלאומי, מסכים ש"התחרות הישראלית בקבלה להרווארד היא גדולה, כי יש כל-כך הרבה ישראלים טובים. אבל בתוכנית הבינלאומית של הפקולטה למשפטים שלנו, אם אתה מעוניין ביצירת קהילה בינלאומית, אתה הייב להבטיח לתת מקום לנציגים של יותר משיטת משפט אחת, עם כמה שישיראל באמת נהדרת. לישראל יש קשרים תרבותיים היסטוריים וכלכליים חזקים עם ארצות הברית, ויש לה שפה שנייה טבעית, אנגלית, שהופכת את ההתחברות לארצות הברית לקלה ביותר. האקדמיה המשפטית בישראל היא תחרותית מאוד, והאנשים עצמם באמת טובים מאוד."

"אנחנו פקולטה של 107 אנשים, יש פה שלושה מרצים ישראלים, כך שסטטיסטית אנחנו הרבה מעל כוחנו היחסי באוכלוסייה", מספרת פרופ' גבריאלה בלום, שמתחילה כעת את שנתה התשיעית כחברת סגל בפקולטה. היא למדה לתואר ראשון במשפטים ובכלכלה באוניברסיטת תל אביב כעתודאית, ולאחר שירות בפרקליטות הצבאית שבה ללימודי תואר שני בהרווארד, שהובילו אותה בסופו של דבר להצטרף לסגל הבכיר.

בניסיון להסביר את הסטייה הסטטיסטית, מצביעה בלום על הקירבה בפילוסופיה המשפטית. "אני חייבת להגיד שבתל אביב נחשפתי לרוב מה שנחשפתי כאן. הרעיון הוא לחשוב על משפט כמשהו שמאסף לתוכו ומתכתב עם המון דיסציפלינות אחרות. אין שום משמעות לחשוב על משפט בלי שחושבים על ההקשרים הפוליטי, הכלכלי, התרבותי והבינלאומי שבהם המשפט פועל. אנשים ששבו עם החינוך האמריקאי לארץ הנחילו את זה, לחשוב מהם יחסי הכוחות שגרמו למשפט להיראות כמו שהוא נראה. כשסטודנט ישראלי מגיע לכאן היום, אין לו אותו הלבם תרבות שפוגש תלמיד ממקום אחר.

"הישראלים שמגיעים הנה צריכים פחות הכשרה של השפה, אני לא מתכוונת לעברית ואנגלית, אלא לשפת המשפטים שמדברים כאן. לא צריך ללמד אנשים שבאים מישראל שהרבה מהמשפט בפועל זה פוליטיקה, או איך לקרוא פסקי דין מאחורי השורות, או איך לחשוב על מה המשמעות של התפקיד של המשפט בחברה, בפוליטיקה, בכלכלה. הסטודנטים הישראלים יודעים את זה. אני רואה שהם גם קהילה מאוד חזקה. היחידים שדומים להם בהקשר הזה הם הקולומביאנים. הם מיד מקבלים אותך לזרועותיהם ומגדלים אותך, אתה לא לבד. יש פה קיבוץ ישראלי של אנשים שעוברים אחר עם השני, ועוזרים, ונותנים עצות. הם נורא ביחד וזה נורא יפה לראות. זה גם מאוד עוזר. מישוהו מראה לך את הדרך."

הכותב היה אורח המרכז האקדמי למשפט ועסקים ברמת גן yuvai-y@globes.co.il

ד"ר שלי קרייצר-לוי (מימין): "אנחנו מדינה קטנה, ובכל תחום שתבחר יש מעט מאוד אנשים שאתה יכול לדבר איתם על הנושא שלך. עכשיו אני נכנסת לתחום הירושה, מעטים מאוד האנשים שעוסקים בזה בארץ"

שיירי קרבס, סטנפורד (משמאל): "כשסיימתי את התואר במשפטים, העצה שקיבלתי מהמנחים שלי - אם את רוצה להשתלב באקדמיה בארץ, לכי לעשות דוקטורט בחו"ל. זו בעיה של האקדמיה בארץ"

במשפט הבריטי. מלבד זאת, משפטים אמריקאים שניקרו בישראל לאורך השנים, בייחוד בשנים המעצבות של המשפט הישראלי, בשנות ה-60 וה-70, הותירו חותם על החינוך המשפטי הישראלי, וזה בתורו סייע להכין את הסטודנטים הישראלים להגיע לכאן כדי להמשיך את לימודיהם."

וילקינס מצביע גם על אהרן ברק כמי שקירב בין שני העולמות המשפטיים, האמריקאי והישראלי. "ברק בילה זמן רב בהרווארד. פגשתי אותו כשהייתי פרופסור צעיר בשנות ה-80, הוא היה בא ומבלה כאן סמסטר כל שלוש שנים. הייתה לו נוכחות חשובה כאן, ואני בטוח שזה השפיע. היו הרבה ניסיונות להשתיל את המודל האמריקאי של חינוך משפטי במדינות רבות, אבל ברוב המקרים ההשתלה הוזה לא הצליחה. בישראל כן."

דרשו ביץ מצביע כפקטור מרכזי דווקא על איכותם של בתי הספר למשפטים בישראל, ועל הדרך חושף שנוכח ההצלחה הכבירה, המועמדים הישראלים כיום דווקא מופלים לרעה. "אני חושב שלישראל יש מוסדות חינוך משפטי פנומנליים", הוא אומר. "יש כמה וכמה פקולטות מצוינות, סטודנטים מצוינים שכשהם באים לכאן הם מצליחים מאוד."

"יש כנראה קצת אפליה לרעה של סטודנטים וחברי סגל ישראלים בהרווארד, כי פשוט יש כל-כך הרבה מהם. דיקאן אחד אמר לי בעבר שאם הם היו מקבלים לכאן סטודנטים רק על בסיס הקריטריון של המוכשרים ביותר, היו מגיעים לכאן יותר מדי ישראלים. אלה החדשות הטובות. החדשות הרעות הן שרוב האקדמאים הישראלים לא מסייעים לישראל. העובדה שיש הרבה ישראלים בפקולטות למשפטים בארצות הברית, היא דבר טוב מאוד לאמריקה. תודה לך, ישראל, שאת מסייעת לנו לשפר את החינוך המשפטי שלנו. אבל זה לא כל-כך טוב עבור ישראל."

פרופ' לארי לסיג, ראש מרכז ספרא לאתיקה ואחד המרצים הנודעים והפופולריים בהרווארד, ששיטת ההרצאה שלו, בליווי מצגות אקטיביות, עשתה לו

אהרן בוק. המשין
לשבוע הוראה
באוניברסיטת קולומביה

זורית ביניש.
מרצה אורחת קבועה
באוניברסיטת NYU

החוקרים הצעירים, שמקיים המרכז האקדמי ברמת גן, וכפרס היא זכתה בטיסה פלוס אירוח וליווי אקדמיים באוניברסיטה לפי בחירתה - אוקספורד, סטנפורד או הרווארד. היא בחרה בהרווארד.

"אנחנו מדינה קטנה, ובכל תחום שתבחר יש מעט מאוד אנשים שאתה יכול לדבר איתם על הנושא שלך", מסבירה קרייצר-לוי את סיבותיה. "עכשיו אני נכנסת לתחום הירושה, מעטים מאוד האנשים שעוסקים בזה בארץ. היכולת שלי לשוחח עם אנשים ולהיפתח לרעיונות מצומצמת יותר. אתה רוצה שאנשים יגיבו על המחקר שלך, יתנו לך הערות טובות, אתה רוצה להעשיר את העבודה שלך, או זה מעשיר אותך, אבל כמובן גם דוחף לתיאורטיזציה. אני גם כותבת תיאורטי, אז זה בסדר מבחינתי."

"מלבד זאת, ברמה האינסטרומנטלית אתה בוודאי יודע שחלק מהקידום שלנו הוא כמה אנחנו צריכים לפרסם טוב בכתבי עת אמריקאים, ולהיפתח להודמנויות. ככל שאתה נפגש עם יותר אנשים, מזמינים אותך לכנסים, ככה זה בכל מקצוע אקדמי. רק שבמשפט יש באמת אנומליה בגלל שזה באמת תחום מאוד לוקאלי. אנחנו מלמדים משפט ישראלי וכותבים משפט אמריקאי."

איך זה שהישראלים כל-כך מתבלטים בתחום?
"זה מתחיל מזה שהרבה אנשים עושים את הדוקטורט שלהם כאן בארצות הברית. אני עשיתי דוקטורט בישראל וידעתי שזו בחירה פחות קונבנציונלית לכיוון המשפטי האקדמי. הרבה אנשים עושים כאן דוקטורט או פוסט-דוקטורט או שבתון, ונוסעים הרבה מאוד לכנסים, כי זה מאוד חשוב, הרברים האלה. הייתי חוקרת אורחת בזמן הדוקטורט באוניברסיטת ייל, וההתרשמות שלי היא שלמשפטים אירופאים אין תמריץ לפרסם במקומות אמריקאים. קנדים, אנגלים וישראלים, המוטיבציות שלהם מראש מוכוונות לכיוון הבינלאומי."

"אני מכיר פה הרבה סטודנטים זרים, לא ישראלים", מעיד קפלן, "הם לא באמת משתלבים באקדמיה האמריקאית. הם באים לפה, למשל מברזיל, עושים עבודה על ברזיל, הפרופסור שלהם מתעניין בברזיל, ואז הם חוזרים לברזיל, והם לא צריכים לפרסם בארצות הברית. אבל הירישה הייחודית שלנו הישראלים היא לפרסם בארצות הברית. זה לא קיים כמעט בשום מקום אחר בעולם, המקום היחיד הנוסף הוא לדעתי טיוואן. מי שרוצה להשתלב בשוק האמריקאי צריך לפרסם בארצות הברית. הירישה בישראל מחייבת אותך לפרסם פה. כדי לעשות את זה, צריך להיות רלבנטי לפה. אז אתה מכוון את הנושאים שלך יעניינו את האמריקאים. זה יוצר יותר אפשרויות להישאר בארצות הברית. זה דוחף אותך להיות רלבנטי לשוק האמריקאי."

"יש פה קיבוץ ישראלי"

החלוץ הישראלי בין חברי הסגל בהרווארד הוא פרופ' אריה (לוסיאן) בבצ'וק, הנחשב כיום לאחד המלומדים החשובים בעולם בתחום הניתוח הכלכלי של המשפט. בבצ'וק עדיין מלמד בהרווארד, והוא אחראי למשיכתם של לא מעט ישראלים לשם. הדלתות לשני חברי הסגל הישראלים הנוספים, פרופ' יוחאי בנקלר ופרופ' גבריאלה בלום, נפתחו במידה רבה בסיועו של בבצ'וק.

"יש מסורת ארוכה ועמוקה של מלומדים ישראלים בהרווארד", מסכים סגן הדיקאן, פרופ' דיוויד וילקינס. "לפרופ' בבצ'וק היה תפקיד חשוב במשיכת ישראלים מצטיינים לכאן. אני חושב שכולם מסכימים שביחס לגודלה, יש המון אקדמאים מישראל שבאים הנה ושהחליטו להישאר ולתרום תרומה חשובה. אני חושב שזה קשור לעובדה ששיטת המשפט הישראלית דומה ל שלנו - שתי השיטות מבוססות על המשפט המקובל ששורשיה